

Ο καημός του πρόσφυγα

της Άνας Τενέζη

Σ' άξενη χώρα, έρημη γη
Άπατρις περιφέρω
Το στεγνό μου κορμί
Ξεραμένο
Σαν απότιστο δέντρο
Κατοιασμένο,
Καταδικασμένο.

Κακιασμένη ψυχή
Κουρασμένο κορμί
Καρδιά αβάσταχτη στα βάσανά της.

Πώς να στηλώσω
Καρδιά και ψυχή
Πώς να στεριώσω
Στα δυο μου πόδια ένα κορμί;

Πόδια που αδέλγητα περπατούν σ' ένα τόπο ξένο, σκληρό, αδιάβαστο από την ψυχή, αγνώριστο από το κορμί, αναπόδεχτο από το αποστραγγισμένο είναι.

Πού η ελπίδα να στραφεί
Πώς η ρίζα να τραφεί
Πού οι φίλοι, οι συγγενείς
Σκόρπια φύλλα στην ανεμοβροχιά.

Βορά στον οίκτο των ανθρώπων –
όσοι μονάχα είναι ειλικρινείς –
Άντυτες ψυχές, γυμνά σώματα
Από ελεημοσύνη να ντυθούν.

Αποστειρωμένο συναίσθημα
Σκέψη πηχτή.

Τα πλούτη που άφησες
Οι μικρές χαρές που δε θα ξανάρθουν
Ο καημός που θα γερνά αποστράγγιστος.
Κι εκείνη η μνήμη!
Η μνήμη η ανελέητη
Η μνήμη η παρηγορήτρα

Η μνήμη σαράκι φαρμακερό
Στην καρδιά στο μυαλό στο συναίσθημα.

Φαρμάκι κι ανάπαυση
Ανάπαυση και διέγερση
Κατάφαση και άρνηση
Και επαναφορτισμός.

Η μνήμη!
Πώς παλεύεται η μνήμη;
Πώς οβήνει, πώς ξεριζώνεται;

Καημός κι απαντοχή και αποκούμπι.
Λυγμός.
Λυγμός αδιάβαστος από άλλον κανένα «άλλος σου έκλαψε στα στήθια , άλλος σε πόνεσε βαδιά «σύρε να εύρεις τα παιδιά σου, σύρε», σου έλεγαν σκληρά.

Μα, πού να εύρω τα παιδιά μου
Που τα 'χει δείρει η συμφορά;

Παιδιά χαμένα, σκορπισμένα
Με τον πόνο στα μάτια τους βαδιά.

Ανελέητα κοιτάζοντας το μέλλον
Σπαρακτικά μελετώντας το παρόν
Ξέδωρα βλέποντας το παρελθόν
Πού κρύφτηκε η φλογίτσα της χαράς;

Σπίτι, βροχή, χαλάζι
Διάτρητη η καρδιά.

Ελπίδα απέπρωτη, γιατί με ακολουθάς;
Όνειρο απραγμάτωτο
Γιατί με κυνηγάς;
Χρόνε καταργημένε
Γιατί κυλάς;

Αν ήσουν ρυάκι
Θα είχες στερέψει
Στη δίνη της φωτιάς.

Αν ήσουν δέντρο
Θα είχες καεί.

Αν ήσουν πουλί
Θα είχες πετάξει.

Γιατί εννοείς να κυλάς;

Μνήμη πεισματωμένη
Γιατί με τυραννάς;

(Αύγουστος καυτός, Τετάρτη, 19/8/2020)

Σημειώσεις:

1. Αβάσταχτη στα βάσανά της = που δεν αντέχει τα βάσανά της.
2. Αναπόδεκτο από το αποστραγγισμένο είναι = που δεν μπορεί να αποδεχτεί το αποστραγγισμένο από τα αναπάντεχα είναι.
3. Οι στίχοι από τον Ύμνο του Σολωμού από μνήμης.
4. Ελπίδα απέπρωτη = που δεν επέπρωτο να πραγματοποιηθεί.
5. Απραγμάτωτο = που δεν εμέλλετο να πραγματοποιηθεί.
6. Το τέλος μένει ανοικτό, γι' αυτό δε θέλω σημείο στίξης.
7. Και δεν είναι ερώτηση, είναι δήλωση.

Καδιερώθηκε πλέον μια φορά το χρόνο να ανταμώνουμε, να θυμόμαστε, να κλαίμε και να γελάμε. Νοερά περπατάμε σε όλες τις γειτονιές τις Κυθρέας. Και νοερά ανεβαίνουμε την ανηφόρα της Τούμπας για να πάμε σχολείο. Συναντούμε και τους δασκάλους μας, τον Κλείτο, την Στέλλα, την Κλίτσα, την Μαρούλλα και φυσικά

τον κ. Πέτσα που όπως θυμηθήκαμε χτες όλοι, μας προσπερνούσε με βήμα ταχύ και μέχρι να φτάσουμε εμείς στην τάξη είχε ήδη γεμίσει τους πίνακες με μαθήματα. Είμαστε τα παιδάκια που μας έδωξαν από την Κυθρέα στα 12 μας χρόνια και προσπαθούμε ακόμα να ριζώσουμε σε ξένα μέρη. Όμως πουθενά δεν μας μυρίζει γιασεμί, ούτε και λεμονανθοί. (Ειρήνη Μαρουλλή Τριχινά)